

ဝေဠုအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၇၃)

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်

နတ်လူသာဓုခေါ်စေသော်

အောင်ဇမ္ဗူ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လဆာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၄၁၉၃

ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ကွန်ပျူတာစာစီ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ထုတ်ဝေသူ

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်

ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဘဟိန်း

မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၄၃၇၂/၂၀၁၁)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

<p>တရားစာအုပ်များကို ဓမ္မစာပေ အလှူငွေဖြင့် ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေသည်</p>

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

မှတ်တမ်း

သာသာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၄ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော်(၁၀) ရက်၊ ၂၉-၁-၂၀၁၁၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ကျောက်မြောင်း သီတာလမ်း၊ (၅၅)ကြိမ်မြောက် သီတာလူငယ် ဝါတွင်းဝါပ ဆွမ်းလောင်းအသင်း၏ ဓမ္မပူဇာ ဓမ္မသဘင် အခမ်းအနား၌ ဟောကြားအပ်သော “ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း” တရား ဒေသနာတော်။

“ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း” - လောကလူသားတွေ အနေနဲ့ပြောရရင် လူ့ဘဝရလာတဲ့အချိန်ကစပြီး လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ရှာဖွေမှုတွေရှိကြတယ်၊ ရှာဖွေမှု အားလျော်စွာ ရရှိလာကြတယ်၊ ရှာဖွေခြင်းဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လာလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ကိုယ့်

၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဘာသာ ဆန်းစစ်ပြီးတော့ကြည့်၊ “တို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရှာနေကြတယ်၊ ဘာတွေရှာနေကြတာလဲ၊ သူတော်စင် သူတော်မြတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှာနေကြတာပဲ၊ သူတို့ ရော ဘာတွေရှာကြတာလဲ၊ တို့ရှာတာနဲ့ ကွဲလွဲမှု ရှိသလား” လို့ အလေးအနက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး ကြည့်သင့်တယ်ပေါ့။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝ ရောက် လာသူတိုင်း ရှာတယ်၊ ဘာရှာလဲ? ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ ကာလမှာ ပညာရှာတယ်လို့ ပြောကြတယ်ပေါ့၊ ကျောင်း သွားပြီးတော့ ပညာဆည်းပူးကြတယ်၊ ပညာရှာကြ တယ်၊ ပညာတတ်လို့ ဘွဲ့ရလာတဲ့အခါ တစ်ခါရှာပြန် တယ်၊ ဘာတွေ ရှာပြန်တုန်း၊ အလုပ်ရှာတယ်၊ အလုပ် ရှာတယ်ဆိုတာ ဘာကိုရှာတာတုန်းဆိုရင် ပိုက်ဆံ ရှာတာ၊ ငွေကြေးခန ရှာတာပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ရှာရင်းရှာရင်းနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုဟာ အဆုံး သတ်သွားပြန်တယ်၊ လူ့ဘဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့် ရင် ဒီအတိုင်းပဲမြင်ရမှာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဆင်ခြင်

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

သုံးသပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ပေါ့။ “တို့ ဘာတွေ ရှာနေတာ တုန်း၊ ဒီရှာဖွေမှုဟာ ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မှာလဲ”။

လူတွေသာ မကဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ရှာတာ ပဲ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့လည်း အငြိမ်မနေနိုင်ဘူးလေ။ ငှက်ကလေးတွေဆိုရင် ကောင်းကင်မှာ အတောင်ဖြန့်ပြီး ပျံကြတယ်။ ရှာတာပဲ။ ဘာရှာတာတုန်း၊ အစာရှာကြတယ်။ အစာဝလို့ ပြန်လာ တဲ့အခါကျတော့လည်း ရှာရပြန်တယ်။ ဘာရှာတာတုန်း၊ ည အေးအေးဆေးဆေး အိပ်စက်အနားယူဖို့ အိပ်တန်း ရှာရပြန်တယ်။ သူတို့လည်း ရှာတာပဲ။

လူတွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေပဲ ကြည့်၊ ရှာနေကြတာပဲ။ ကျွေးမွေးတဲ့သူရှိရင် တော်သေး ရဲ့၊ ကျွေးမွေးတဲ့သူ မရှိရင်တော့ ဟိုအမှိုက်ပုံးနှိုက် ဒီအမှိုက်ပုံးနှိုက် ရှာနေကြတာပဲ။ လူတွေလည်း ရှာကြ ရတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ရှာကြရတယ်။ အားလုံး ဟာ ရှာနေကြတယ်။

အဲဒီရှာဖွေမှုအားလုံး သရုပ်ခွဲပြီးကြည့်၊ ဘုန်းကြီး တို့တစ်တွေဟာ ရှာသင့်တာကို ရှာနေတာလား၊ မရှာ သင့်တာကို ရှာနေတာလား? သို့မဟုတ် တို့ရဲ့ ရှာဖွေမှု ဟာ ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မယ့် ရှာဖွေမှုလဲ၊ အဆုံး သတ်ရှိတဲ့ ရှာဖွေမှုလား၊ အဆုံးမသတ်တဲ့ ရှာဖွေမှုလား လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားခဲ့တဲ့ ဒေသနာတော် တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီးတော့ ရှာဖွေခြင်းကို လေ့လာ သုံးသပ်ကြည့်သင့်တယ်ပေါ့။

မဇ္ဈိမနိကာယ် မှာ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့ သုတ်တစ်သုတ် ရှိတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ ကမ္ဘာအေးက ထုတ်ဝေတဲ့ ပိဋကတ်ထဲမှာ ပါသရာသီ သုတ် လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ “ပါသရာသီ” ဆိုတာ “ကျော့ကွင်းပုံ”၊ ကျော့ကွင်းနဲ့ ဥပမာပေးပြီး ဟောထား လို့ ကျော့ကွင်းအပုံ၊ ကျော့ကွင်းအစုအဝေးလို့ ဒီလို နာမည်ပေးထားတယ်။ သို့သော် တခြားနိုင်ငံတွေမှာ ရိုက်တဲ့မူတို့၊ မြန်မာအက္ခရာစာလုံးက Roman စာလုံး

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ပြောင်းထားတဲ့ စာမူတွေမှာတော့ “ပါသရာသီ” ဆိုတဲ့ သုတ်ကို “အရိယပရိယေသနသုတ်” လို့ ဖော်ပြတယ်။

အဲဒီသုတ်ကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်တဲ့အခါ “အရိယပရိယေသန”၊ “အရိယ” ကို Noble လို့ ပြန်ပြီး တော့ “ပရိယေသန” ကျတော့ Quest လို့ ပြန်တယ်။ Noble Quest မြင့်မြတ်သောရှာဖွေခြင်းလို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ “အရိယပရိယေသန” Noble Quest? အဲဒါရဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက် ရှာဖွေခြင်းကျတော့ “အနရိယပရိယေသန” Ignoble Quest, Noble Quest နဲ့ Ignoble Quest ဒီလို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်တဲ့ စာအုပ် တွေမှာ ရေးထားတယ်။ ဒါ အင်္ဂလိပ်လို လေ့လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြန်မာစာမူကိုဖတ်မယ်ဆိုရင် အရိယ-ပရိယေသနသုတ် ဆိုတာ မတွေ့ဘူးလို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ အရိယပရိယေသနသုတ် ကို ပါသရာသီသုတ် လို့ ခေါ်တယ်။ မြန်မာစာမူမှာ ပါသရာသီသုတ်လို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်။

နောက်တစ်ခါ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်မှာ “ပရိယေသန သုတ်” ဆိုပြီး ဟောထားတာရှိတယ်။ မြန်မာလူမျိုး တွေက ဒီစကားလုံးကိုသုံးတယ်။ “ပရိယေသနဝမ်းစာ” လို့၊ မြန်မာစာပေထဲမှာ ပရိယေသနဝမ်းစာ ရှာမှီး ရတယ်လို့ဆိုတဲ့ အသုံးလေးရှိတယ်။ ဝမ်းစာရှာတာသာ ပရိယေသန မဟုတ်ဘူး။ ဘာရှာရှာ ရှာတာမှန်သမျှ ပရိယေသနပဲ။ သို့သော် မြန်မာလူမျိုးတွေက အသုံး များတာကိုကြည့်ပြီး တစ်ခါတလေ အဓိပ္ပာယ်က တစ်ခု တည်း ဖော်ပြတာ ဖြစ်နေတယ်။ ပရိယေသနဝမ်းစာ ဆိုတာကို ကြည့်ပြီး “ပရိယေသန” ဆိုတာ ဝမ်းစာလို့ ဒီလိုထင်နေကြလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ဘူး။

“ပရိယေသန” ဆိုတာ ရှာမှီးခြင်းပဲ။ ခုနက ပြောခဲ့ တဲ့ စားဝတ်နေရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှာတယ်။ အသိပညာ တွေ ရှာတယ်။ တရားဓမ္မ ရှာတယ်။ ရှာဖွေတာအားလုံး ဟာ ရှာမှီးခြင်းပဲ။ ဗဟုသုတရှာတာလည်း ရှာတာပဲ။ ရှာဖွေခြင်းတွေအားလုံးကိုပဲ “ပရိယေသန” လို့ ပါဠိ စကားလုံးမှာ ဒီလိုသုံးတယ်။

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ “ပရိယေသန” ဆိုတဲ့ စကားလုံးအစား “ပရိ” တို့ “ယ” တို့ကို ဖြုတ်ပြီးတော့ “သေန” လို့လည်း သုံးတယ်။ “သေန” ဆိုတာလည်း ရှာတာပဲ။ ပါဠိစာပေမှာ တခြားစကားလုံးတွေလည်း ရှိတယ်ပေါ့။ သို့သော် ဒီစာပေ အသုံးအနှုန်းတွေ အားလုံးက ရှာဖွေခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်လို Quest လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ရှာဖွေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတာ အလွန်မှတ်သားဖို့ ကောင်းတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ရှာဖွေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ဒါ “တို့ရှာနေတာ ဘယ်လိုအတန်းအစားတွေလဲ၊ တို့ ဘာတွေရှာရမလဲ၊ တို့ရှာနေတာက ရှာသင့်တာကို ရှာတာလား၊ သို့မဟုတ် တို့ရှာတဲ့ရှာဖွေမှုဟာ မွန်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေမှုလား၊ မမွန်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေမှုလား” ဆိုတာ မသိသင့်ဘူးလား၊ သိသင့်တယ်နော်၊ ဒီလို မစူးစမ်း မလေ့လာဘူးဆိုရင် လူဖြစ်လာလို့ရှိရင် ရှာတာပဲ၊ ကိုယ် လိုချင်တာ ရှာကြတာပဲ၊ ရှာပြီးရင် ဘာမသိ ညာမသိနဲ့

တစ်ဘဝ ဆုံးသွားပြန်ရော၊ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ရှာနေဦးမှာပဲ၊ အဆုံးမသတ်တဲ့ ရှာမှီးခြင်း၊ “ကိုယ် ရှာမှီးနေတာ မြင့်မြတ်တဲ့ ရှာမှီးခြင်းလား၊ မမြင့်မြတ်တဲ့ ရှာမှီးခြင်းလား၊ အကျိုးရှိတဲ့ ရှာမှီးခြင်းလား အကျိုးမရှိတဲ့ ရှာမှီးခြင်းလား” လို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်တယ်။

တရားပွဲတွေ ကျင်းပပြီးတော့ တရားနာကြတယ် ဆိုတာ ကိုယ်သတိမထားမိတဲ့ အချက်တွေ သတိထားမိ လာအောင်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အရာရာ ဆင်ခြင်စဉ်းစား တတ်လာအောင် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တရားနာရ မယ်၊ အိမ်မှာပျင်းလို့ တရားပွဲ သွားနားထောင်လိုက် ဦးမယ်ဆိုတဲ့ အပျင်းပြေ နာရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တရားပွဲလာလို့ရှိရင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားထားတဲ့ တရားတွေကို တို့နာခွင့်ရတယ်၊ တရားနာပြီးတဲ့အခါ ဘဝနဲ့ စပ်ဟပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားရမယ်၊ အဲဒီစဉ်းစားမှု ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အလွန်တန်ဖိုးရှိတယ်ပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က တပည့် သား ရဟန်းတော်တွေကို ပြောကြားတဲ့ စကားလေး

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

တစ်ခုဟာ မှတ်သားသင့်တယ်။ “သုဿူသာ သုတဝဇ္ဇနီ” ၊ တရားပွဲတွေသွားပြီးတော့ တရားနာချင်တဲ့စိတ်၊ သို့မဟုတ် သင်တန်းတွေသွားပြီးတော့ သင်ယူချင်တဲ့စိတ်၊ သင်ယူချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ “သုဿူသာ” ဆိုတာ “သောတုံ + ဣတ္ထာ = သုဿူသာ” ၊ ကြားနာခြင်းငှာ အလိုရှိတယ်၊ ကြားနာတယ်ဆိုတာ ပညာယူနေတာ၊ မှတ်ယူနေတာ၊ အဲဒီ ကြားနာခြင်းဟာတဲ့ “သုတ” ဆိုတဲ့ မှတ်သားစရာတွေ ကိုယ့်မှာ တိုးတက်များပြားလာတယ်၊ အသိတွေ များလာတယ်၊ မကြားဖူးတာတွေ ကြားလာလို့ သုတတွေ များလာတယ်။ “သုဿူသာ သုတဝဇ္ဇနီ” တရားနာလိုတဲ့ဆန္ဒအလျောက် တရားပွဲ ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတွေကို ကြားနာရခြင်းဆိုတဲ့ သုတတွေ ရလာတယ်။

အဲဒီလို သုတတွေ ရလာတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ “သုတံ ပညာယ ဝဇ္ဇနံ” ၊ ကြားနာလိုက်ရတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့တရား မှတ်သားထားလိုက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဟောသွားတဲ့အခါ တရားကို ထပ်

မှတ်သားထားလိုက်တယ်။ ဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေ ဒီလိုမှတ်သားပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဘာတွေ တိုးပွားလာတုန်းဆို “သုတံ ပညာယ ဝဗုဒ္ဓံ” - အသိပညာတွေ တိုးပွားလာတယ်။ ပညာဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ပညာဆိုတာ သဘာဝတရားတွေကို အမှန်သိအောင် စဉ်းစားတတ်တယ်။ မြင်တတ်တယ်။ ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိတယ်။ အဲဒါကို ပညာလို့ ခေါ်တယ်။ သုတကို အခြေခံလိုက်တဲ့အခါ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ Knowledge လို့ခေါ်တဲ့ ပညာတွေ ရလာတယ်။

အဲဒီပညာတွေ ရလာတဲ့အခါ ဘာလုပ်ရလဲ ဆိုတော့ “ပညာယ အတ္ထံ ဇာနာတိ” တဲ့။ အဲဒီ Knowledge ဆိုတဲ့ပညာတွေ ရလာတဲ့အခါ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်၊ ဓမ္မရဲ့အဓိပ္ပာယ်၊ လောကရဲ့အဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝရဲ့ အစစ်အမှန် သရုပ်သကန်တွေကို မြင်လာတယ်။ ဒါတွေက ပညာမရှိရင် မမြင်ဘူးလေ။

ပညာမရှိရင် ဘာပဲသိတုန်း? စားဝတ်နေရေး လုံးပမ်းပြီးတော့ လူဖြစ်လာရင် စားစရာရှိရမယ်။ အချိန်

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

တန် စားရမယ်၊ ဒီလို စားစရာ ဝတ်စရာ သာမန် ကိစ္စတွေပဲ သိတယ်၊ စားစရာ စားရတယ်ဆိုတာ လူသာ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်လည်း သိတာပဲ။

အဲဒီတော့ သာမန်ကိစ္စကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘဝရဲ့ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သိလာတယ်၊ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရကို သိလာတယ်၊ အကျိုးအမြတ် တွေကို စဉ်းစားတတ်လာတယ်၊ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဘာမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာကို ပညာက ထောက်ပြလာတဲ့ အခါ လုပ်သင့်တာနဲ့ မလုပ်သင့်တာ ခွဲခြားပြီး သိလာ တယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာ၊ “ပညာယ အတ္ထံ ဇာနာတိ” တဲ့၊ လေးနက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေကို သိလာတယ်။

သိလာတဲ့အခါ ဘာဖြစ်တုန်းဆိုတော့ “ဉာတော အတ္ထော သုခါဝဟော”၊ အဲဒီလို သိလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီလေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း မလုပ်သင့်တာကို ရှောင်တယ်၊ လုပ်သင့်တာကို လုပ်တယ်၊ ဘဝမှာ အပြစ် ကင်းအောင် နေတယ်၊ အပြစ်ရှိတာကို ရှောင်တယ်၊ အပြစ်ကင်းတာကို ဆောင်တယ် ဆိုတော့ ဘဝမှာ

၁၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ပြီး မလုပ်သင့်တာတွေ ရှောင်
သည့်အတွက်ကြောင့် ပြဿနာတွေ မကြုံတော့ဘဲနဲ့
လက်ရှိဘဝမှာလည်း အေးချမ်းသာယာမှုရတယ်။

ဘဝတစ်ခုကို စိတ်နှလုံးအေးချမ်းစွာနဲ့ ကျော်ဖြတ်
ပြီး ထိုဘဝရဲ့ အဆုံးသတ်ဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်ကို လှမ်းမြင်
နိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရောက်သွားတယ်။ ဘဝရဲ့
ပန်းတိုင် နောက်ဆုံး နိဂုံးလို့ဆိုတဲ့ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေရဲ့
အဆုံးသတ်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တွေ့ရှိနိုင်တယ်လို့
ဒီလိုဆိုလိုတာ။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေဟာ အခု
လို တရားပွဲတွေကျင်းပပြီး တရားနာတာဟာ ပညာရဖို့
တရားနာကြတာပေါ့။ ရလာတဲ့ပညာကို အသုံးချပြီး
ကိုယ့်ရဲ့နေ့စဉ်ဘဝနဲ့ စပ်ဟပ်ပြီး ဆင်ခြင်စဉ်းစားဖို့တဲ့။
အခုလည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့
တရားကို မှတ်သားကြရမယ်။

ရှာဖွေခြင်းနှစ်မျိုး

မြတ်စွာဘုရားက ရှာဖွေခြင်းနှစ်ရပ် ဆိုတာကို ဦးစွာဟောတယ်။ ရှာဖွေခြင်းနှစ်ရပ်က ဘာလဲလို့ဆိုရင် “အရိယပရိယေသန” မြင့်မြတ်သော ရှာဖွေခြင်းနဲ့ “အနရိယပရိယေသန” မမြင့်မြတ်သော ရှာဖွေခြင်း၊ သို့မဟုတ် မြင့်မြတ်သူတို့ရဲ့ရှာဖွေခြင်းနဲ့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ရှာဖွေခြင်းလို့ ရှာဖွေခြင်းနှစ်ရပ်၊ အဲဒီတော့ တို့တစ်တွေဟာ Noble Quest ဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေခြင်းကို ရှာမှလား၊ Ignoble Quest ဆိုတဲ့ မမြင့်မြတ်တဲ့ရှာဖွေခြင်းကို ရှာမှလားဆိုတာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ တို့ရှာဖွေနေတဲ့ နေ့စဉ် ရှာဖွေမှု တွေဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ရှာဖွေမှုလား၊ သို့မဟုတ် မမြင့်မြတ် တဲ့ ရှာဖွေမှုလား၊ တို့တစ်တွေ ရှာနေတာ တကယ် တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာကို ရှာတာလား၊ သို့မဟုတ် တန်ဖိုး မရှိတဲ့အရာကို ရှာတာလားလို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်ဖို့ ပေါ့။

ကဲ မြတ်စွာဘုရားက ဟောပြီ ဆိုတဲ့အခါမှာ အားလုံး သတိထားကြည့်ဖို့ရာ ဘုရားက ဘယ်တော့ မဆို “လုပ်ရမှာ” နဲ့ “မလုပ်ရမှာ” နှစ်မျိုးတွဲပြီး ဟောလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရမှာနဲ့ မလုပ်ရမှာ - ဒီနှစ်ခုထဲမှာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ကြလဲ၊ မလုပ်ရမှာက အရေးကြီးတာလား၊ လုပ်ရ မှာ သိဖို့က အရေးကြီးတာလား။

မင်္ဂလသုတ်ကို ကြည့်ပြီး ပြောပြမယ်။ မလုပ်ရမယ့် ဟာနဲ့ လုပ်ရမယ့်ဟာ ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီးတုန်း ဆိုတာကို မင်္ဂလသုတ်မှာကြည့် - “အသေဝနာစ ဗာလာနံ၊ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” ဆိုတာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက မပေါင်း ရမယ့်လူကို အရင်ပြောတာလား၊ ပေါင်းရမယ့်လူကို အရင်ပြောတာလား။

မြတ်စွာဘုရားက မလုပ်ရမယ့်ဟာကို အရင် ပြောတယ်နော်၊ လုပ်ရမယ့်ဟာကို နောက်မှပြောတယ်။ ဒါ သိပ်ပြီးတော့ reasonable ဖြစ်တယ်။ အင်မတန်မှ

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

သဘာဝကျတယ်၊ မလုပ်ရမယ့်ဟာကို မလုပ်မိဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ လုပ်ရမယ့်ဟာကို မလုပ်မိတာက ခံသာသေးတယ်၊ မလုပ်ရမယ့်ဟာ လုပ်မိပြီဆိုရင်တော့ ပိုပြီးဒုက္ခရောက်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မပေါင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မပေါင်းမိဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ပေါင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မပေါင်းဖြစ်သေးတာက ဒီလောက် မဆိုးသေးဘူး။

လမ်းညွှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ထုံးတမ်းအစဉ်အလာကို အဋ္ဌကထာက ရှင်းပြတယ်၊ အေး လမ်းညွှန်တာပဲ ကိုယ်ကြိုက်သလို ညွှန်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ လမ်းညွှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စည်းကမ်းတကျ လမ်းညွှန်ရမယ်၊ လောကမှာ လမ်းညွှန်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လမ်းညွှန်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလမ်းညွှန်ရမလဲ၊ “အေး ဒီကနေ မင်း တည့်တည့်သွားလိုက်၊ တည့်တည့်သွားရင် ရှေ့နားကျတော့ လမ်းနှစ်ဖွာတွေ့လိမ့်မယ်”၊ သူပြောရမှာ ဘာပြောရမတုန်းဆို “ဘယ်ဘက်လမ်းကို မချိုးနဲ့၊ ညာဘက်လမ်းကို ချိုး”၊ “မချိုးနဲ့” ဆိုတာ အရင်ပြောရ

မယ်၊ “ဘယ်ဘက်လမ်းကို မသွားနဲ့၊ ညာဘက်လမ်းကို သွား” ဆိုတာ ပြောရမယ်၊ “မသွားရမယ့်လမ်း” ကို အရင် ပြောရမယ်တဲ့၊ သွားရမယ့်လမ်းကို နောက်မှ ပြောရမယ်၊ ဒါက systematically လမ်းညွှန်တဲ့ နည်း စနစ်။

အဲဒီလို စနစ်တကျ လမ်းညွှန်တာလိုပဲ မြတ်စွာ ဘုရားကလည်း မလုပ်ရမယ့်ဟာနဲ့ လုပ်ရမယ့်ဟာဆိုရင် မလုပ်ရမယ့်ဟာက ပိုအရေးကြီးသည့်အတွက်ကြောင့် မလုပ်ရမယ့်ဟာကို အရင်ပြောတယ်ပေါ့။

ကြည့်လေ - ဘုရားအဆူဆူဟောခဲ့တဲ့ တရားကို လည်း ကြည့်လိုက်ဦး၊ “သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊ ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ” တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်က ဘာတုန်းဆို “အကုသိုလ်မှန်သမျှကို မလုပ်နဲ့” တဲ့။ “ကုသိုလ်မှန်သမျှ ပြည့်စုံအောင်လုပ်” တဲ့၊ “မလုပ်နဲ့” ကို အရင်ပြောတယ်၊ အရေးကြီးတယ်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် လမ်းညွှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေရဲ့ နည်းစနစ်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားက သုံးတယ်။

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဘုရားက ညွှန်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်တယ်။ ကယ်တင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ မ,တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး၊ မ,တယ်ဆိုတာ အပြောသာရှိတာ၊ တကယ် မ,လို့ ရရဲ့လား၊ မရဘူးနော်၊ ထမ်းစင်ပေါ်တင် မ,ရင် တော့ ရတာပေါ့၊ အဲဒီလိုတော့ ရမှာပေါ့၊ လူ တစ်ယောက် ကောင်းစားသွားအောင် မ,လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နတ်ပြည်ရောက်အောင် မ,လို့ မရဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် မ,လို့ မရဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား။

ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရတာ၊ မိဘတွေက သားသမီး ကို ဘွဲ့ကြီးရအောင် မ,လို့ ရပါ့မလား၊ မရဘူး၊ ကလေး က မကြိုးစားရင် မရဘူး၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လောက် ပိုက်ဆံတွေ ပံ့ပေးပေး Certificate တော့ ရချင်ရမယ်၊ ပညာတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့်မို့ တကယ့်အနှစ်သာရဆိုတာ ပေးလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေးလို့ မရဘူး၊ အဲဒီတော့ မ,လို့ မရဘူး၊ အဆုံးအမသာ ပေးနိုင်တယ်၊ လမ်းညွှန်မှုကို ပြတယ် ဆိုတာ၊ ဒါ အလွန်ကို သဘာဝကျတယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်တွေဟာ သေချာကြည့်လိုက်မယ်ဆို တကယ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ လက်တွေ့အင်မတန်ကျတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားအပေါ်မှာ ဘာသာစွဲ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ လူမျိုးစွဲ ဘာမှ အစွဲအလမ်း မရှိဘဲနဲ့ သေသေချာချာကြည့်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားဟာ နှစ်သက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ သိပ္ပံဆရာတစ်ယောက်က ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ “သူ့ဟာ ဘယ်ဘာသာမှ မကိုးကွယ်ဘူး။ မဖြစ်မနေ ဘာသာတစ်ခု ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်” ဆိုတာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို စဉ်းစားဉာဏ်ရှိလို့၊ စဉ်းစားဉာဏ် သုံးလို့ရတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ ကိုးကွယ်ရတယ်။ ကြည့်လေ - ဘုရားကိုယ်တိုင်က မဂ္ဂင် (၈)ပါးထဲမှာ “ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လို့” ပါလား။ မပါဘူးနော်။ ဘာပြောထားတုန်း “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” Right understanding အမှန်အတိုင်း နားလည်ရမယ်။ သို့မဟုတ် Right view မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်ရမယ်လို့ပဲ

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဟောထားတာနော်၊ မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့အမြင်တုန်းဆို ကိုယ့်အမြင်ကို ပြောတာ၊ ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းလဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့ တရားတော်ဟာ တကယ်လက်တွေ့လည်း ကျတယ်၊ ဒီလိုဆိုတာ။

အေး ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက လမ်းညွှန်မှုကို ပေးတယ်၊ ရှာရမှာနဲ့ မရှာရမှာ၊ ဒီနှစ်ခု ထဲမှာ မရှာရမယ့်ဟာကို “အနရိယပရိယေသန” အနေနဲ့ ဟောတယ်၊ ရှာရမယ့်ဟာကို “အရိယပရိယေသန” အနေနဲ့ ဟောတယ်၊ “အနရိယပရိယေသန” ဆိုတာ Ignoble Quest မမြင့်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေခြင်း တဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ရှာနေတာကိုကြည့်။

အနရိယပရိယေသန ၄-မျိုး

မြတ်စွာဘုရားက မမြင့်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေခြင်းဟာ ဘာတွေတုန်းဆိုတော့ (၄)မျိုး ခွဲပြထားတယ်၊ နံပါတ် (၁)က မိမိကိုယ်တိုင်က အိုခြင်းသဘောကို မလွတ်

မြောက်နိုင်သေးခင် မိမိမှာ အိုတတ်တဲ့ သဘာဝတရားတွေ ရှိပြီးတော့ ရှာတဲ့အခါမှာလည်း အိုတတ်တဲ့ ဆွေးမြေ့တတ်တဲ့ သဘာဝတရားတွေကိုပဲ ရှာနေတယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား သုံးထားတဲ့စကားလုံးက “အတ္တနာ ဇရာဓမ္မော သမာနော ဇရာဓမ္မံ ယေဝ ပရိယေသတိ” ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အိုခြင်းသဘော ရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါလျက် အိုခြင်းသဘောရှိတဲ့ အရာတွေကိုသာ ရှာတယ်တဲ့၊ ဒါ တစ်ခု။

ဟုတ်မဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်လေ။ လူတစ်ယောက် လူ့ဘဝရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူ့ရှာတာကြည့် - ပစ္စည်းဥစ္စာရှာတယ်ဆိုတာ အလုပ်ရှာပြီး အလုပ်ကရတဲ့ငွေကို ရှာတယ်ဆိုတာ အဲဒီငွေဟာ ဆွေးမြေ့တတ်တဲ့သဘော ရှိမရှိ၊ ရှိတယ်၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်သူကို ရှာတယ်၊ အဲဒီလူက မအိုတဲ့သူလား၊ အိုတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း အိုခြင်းသဘော ရှိတယ်၊ ကိုယ်ရှာလိုက်တာလည်း အိုခြင်းသဘောရှိတာကိုပဲ ရှာတယ်၊ ကိုယ်ရှာလိုက်တဲ့

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ပစ္စည်းဥစ္စာမှန်သမျှဟာ subject to decay ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဆွေးမြည့်တဲ့ သဘောအတိုင်းတွေချည်းပဲ၊ အကုန်လုံး အဲဒါတွေပဲ။

ကိုယ်ရှာသမျှ ပစ္စည်းတွေရော ကိုယ်ရှာသမျှ အိမ်တွေ တိုက်တွေ ကားတွေ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း မှန်သမျှ အကုန်လုံး subject to decay ချည်းပဲ၊ ပျက်စီး မယ့်အရာတွေချည်းပဲ၊ ဆွေးမြည့်သွားမယ့် အရာတွေ ချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကလည်းပဲ အိုမယ်၊ ကိုယ်ရှာ လိုက်တဲ့ ဟာတွေကလည်း အိုမယ့်ဟာတွေချည်းပဲ၊ ပျက်စီးမယ့်ဟာတွေချည်းပဲ ရှာတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မရောက်ဘူးလား။ အဲဒါ နံပါတ် (၁)က အဲဒီလို မြတ်စွာ ဘုရားက ဖော်ပြထားတယ်။

နောက်နံပါတ် (၂) က “အတ္တနာ ဗျာဓိဓမ္မော သမာနော ဗျာဓိဓမ္မံ ယေဝ ပရိယေသတိ” - ကိုယ်ကိုယ် တိုင်က ဖျားနာခြင်း ဒုက္ခရောက်ခြင်းသဘော ရှိနေသူ ဖြစ်ပါလျက် ဖျားနာတတ်တဲ့၊ ပျက်စီးတတ်တဲ့ အရာ တွေပဲ ရှာတယ်တဲ့။

ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်ရှာတဲ့ဟာတွေက အကုန်လုံး ပျက်စီးမယ့်ဟာတွေချည်းပဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း “ဗျာဓိ” နာမယ်၊ ထိခိုက်မယ်၊ ကိုယ်ရှာလိုက်တဲ့ဟာတွေ ကလည်း အကုန်လုံး နာမယ်၊ ထိခိုက်မယ်၊ တိုက်တွေ ဘာတွေဆို မီးလောင် ပါမသွားဘူးလား၊ ပါတာပေါ့၊ ကားတွေဘာတွေလည်း အားလုံး ပျက်စီးနိုင်တဲ့ အရာ တွေချည်းပဲ၊ “ဗျာဓိဓမ္မ” ထိခိုက်ပျက်စီးသွားနိုင်မယ့် အရာတွေချည်းပဲ တို့တစ်တွေ ရှာနေတယ်။

နောက် နံပါတ်(၃)က “အတ္တနာ မရဏဓမ္မော သမာနော မရဏံဓမ္မံ ယေဝ ပရိယေသတိ” - မိမိ ကိုယ်တိုင်က သေခြင်းသဘောရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် သေခြင်းသဘောရှိတဲ့အရာတွေကိုသာ ရှာဖွေနေတယ် တဲ့။

သက်ရှိသတ္တဝါလည်း သေတတ်တဲ့ သဘော ရှိတယ်၊ ကိုယ်ရှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း တစ်နေ့ ကျ ပျက်စီးသွားမယ့်သဘောရှိတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း “မရဏဓမ္မ” သေခြင်းသဘော ရှိပြီးတော့

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ကိုယ်ရှာလိုက်တဲ့ အရာတွေကလည်း အားလုံးဟာ ပျက်စီးဆုံးရှုံး သေဆုံးရမယ့် အရာတွေချည်းပဲ။

နောက်ဆုံးတစ်ခုက “အတ္တနာ သံကီလေသဓမ္မော သမာနော သံကီလေသဓမ္မံ ယေဝ ပရိယေသတိ” - ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပူပန်တတ်တဲ့သဘောရှိပြီး သို့မဟုတ် ညစ်နွမ်းတတ်တဲ့သဘောရှိပြီး ပူပန်တတ်တဲ့သဘော ရှိတာတွေကိုပဲ ရှာတယ်။

ဒါကျတော့ တစ်ဖက်ကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် လောက လူတွေဟာ မိသားစုနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကြ ရှာကြဖွေကြ လုပ်တာတွေ မှန်သမျှဟာ အကုန်လုံး ကိလေသာ ပွားဖို့တွေ၊ ကိလေသာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်နှလုံး ပူပန်ရတဲ့ ဟာတွေပဲပေါ့။ ကိလေသာတွေ မိမိသန္တာန်မှာဖြစ်ရင် စိတ်နှလုံးပူပန် တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က စိတ်နှလုံးပူပန် တတ်တဲ့သဘောရှိပြီး စိတ်နှလုံး ပူပန်စရာတွေချည်းပဲ ရှာတယ်။ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ နေ့စဉ်ရှာနေ တယ် ဆိုတာဟာ ဒီအထဲက လွတ်ရဲ့လား? မလွတ်ဘူး တဲ့၊ အဲဒီ ရှာဖွေမှု(၄)ရပ်ကို မြတ်စွာဘုရားက Ignoble Quest မမြင့်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေခြင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ကမ္ဘာမှာ သန်း(၆၀၀၀)ကျော်ရှိတဲ့ လူတွေကို လိုက်ကြည့်လိုက်၊ ဒီအထဲပဲ ရှာနေကြတာ၊ ရှာတာတွေမှန်သမျှ ဒီအထဲ ချည်းပဲ အများစုက။

အရိယပရိယေသန ၄-မျိုး

ကဲ Noble Quest မြင့်မြတ်သော ရှာဖွေခြင်း ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ အဲဒီမှာလည်းပဲ မြင့်မြတ် သော ရှာဖွေမှုဆိုတာ (၄)မျိုးဆိုပြီး ဟောထားတယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ရှာဖွေမှုက ဘာတုန်းဆို - “အတ္တနာ ဇရာဓမ္မော သမာနော” မိမိကိုယ်တိုင်က အိုမင်းရင့်ရော် ဆွေးမြည့်တတ်တဲ့သဘောရှိလို့ “ဇရာဓမ္မေ အာဒိနဝံ ဝိဒိတွာ” အိုခြင်းတရားအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်တယ်၊ အိုခြင်းတရားကို အပြစ်မြင်လာပြီး “အဇရာ” အိုခြင်း

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာတယ်တဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ကျတော့ “အရော”
 အိုရခြင်းမရှိတဲ့တရား ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအိုရခြင်း မရှိတဲ့
 အရာကို ရအောင်ရှာတဲ့၊ ဆိုလိုတာကတော့ နိဗ္ဗာန်
 ချမ်းသာကိုရှာမှ Noble Quest ဖြစ်တယ်၊ ဒီလို
 ပြောတာ။

ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆို သံသရာထဲမှာ ရှာနေတာ
 မှန်သမျှဟာ ဘယ်ဟာမှ အဆုံးသတ် မကောင်းဘူး၊
 အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း ဆိုတာက မလွတ်ဘူး၊
 နိဗ္ဗာန်ကိုရှာလို့ နိဗ္ဗာန်ရမှ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း
 ဆိုတာက လွတ်တယ်လေ၊ နောက်ထပ်လည်း အိုစရာ
 နာစရာ သေစရာဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရှာဖွေခြင်းဆိုတာ
 လည်း အဆုံးသတ်နိုင်တယ်။

ခုနကဟာတွေ ရှာနေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ
 အတောမသတ်ဘူး၊ မဆုံးနိုင်တဲ့ ဘဝခရီးကို လျှောက်
 လှမ်းပြီးတော့ မဆုံးနိုင်တဲ့ရှာဖွေခြင်းနဲ့ ဘဝမှာ သွားနေ
 ကြတယ်၊ ရှာလိုက်တဲ့ အရာတွေကလည်း ဘာမှ
 ထူးမခြားနားတွေ ရှာတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မြတ်စွာ

ဘုရားက Ignoble Quest မမြင့်မြတ်သော ရှာဖွေခြင်း
လို့ ဟောတယ်။

အေး - မြင့်မြတ်သော ရှာဖွေခြင်း ကျတော့
ကိုယ်တိုင်က အိုခြင်းသဘောရှိလို့ အိုခြင်းတရားအပေါ်
မှာ အပြစ်မြင်တယ်။ အပြစ်မြင်လို့ “ဇရာဓမ္မ” ဆိုတာ
မရှာဘူးတဲ့။ အိုခြင်းကင်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်။ အဲဒီလို
အဆင့်မြင့်ပြီးတော့ ရှာတယ်။ ကိုယ့်ထက် အဆင့်မြင့်
သွားတယ်။

မိမိကိုယ်တိုင်က အိုခြင်းသဘော ရှိတယ်။ ကိုယ်
ရှာတဲ့ဟာက အိုခြင်းသဘောမရှိတဲ့ဟာကို ရှာတယ်။
ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်သွားတုန်း၊ ကိုယ့်ရှိတာ ရှာတာ
မဟုတ်ဘူး။ လူတွေက ရှာနေတာ ကိုယ့်ရှိတာကိုပဲ
ရှာနေတဲ့အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေတယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့
တိုးမြင့်သွားတဲ့ ရှာဖွေခြင်း မဟုတ်ဘူး။

“အရိယပရိယေသန” ဆိုတဲ့ Noble Quest
ဆိုတာကမှ မြင့်သွားတဲ့ရှာဖွေမှု ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်
လို့လဲ၊ ကိုယ့်အဆင့်က “ဇရာဓမ္မ” အိုခြင်းသဘော

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ရှိတယ်။ ကိုယ်ရှာတာကျတော့ “အဇရ” အိုခြင်းသဘော မရှိတဲ့အရာကို ရှာတယ်။ မြင့်မားသွားတာပေါ့။

အဲဒီအတိုင်းပဲ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်က ဖျားနာခြင်း ဒုက္ခရောက်ခြင်း သဘော ရှိတဲ့အခါ ဖျားနာမှု ဒုက္ခရောက်မှုအပေါ်မှာ အပြစ်မြင် ပြီးတော့ “ဗျာဓိ” ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်။

ဘုရားအလောင်း “သုမေဓာ” ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကြည့်ပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ဒါတွေ ထည့်သွင်းပြီး စဉ်းစားတယ်။ “ငါ မအို မနာ မသေရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမယ်။ ဒါတွေက အိုမယ် နာမယ် သေမယ်ဆိုတဲ့ အထဲက မလွတ်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေရဲ့လွတ်ရာဆိုတာ ရှိကို ရှိရမယ်”။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ “အပူရှိရင် အအေးရှိတယ်။ ဒုက္ခရှိရင် သုခရှိတယ်။ မကောင်းတာရှိရင် ကောင်းတာ ရှိရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လောကမှာ အစုံလိုက် အစုံလိုက် အမြဲတွဲပြီးတော့နေတယ်။ ရှိရမယ်” လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတော့ ရှာခဲ့တာ။

၂၈ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ရှာခဲ့တာ - ဘယ်တုန်းက စပြီး ရှာခဲ့တာတုန်းဆို ဟိုး လေးအသချေဲ့နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အထက်ကတည်းက ရှာခဲ့တာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် သိရှိလိုတဲ့အနေနဲ့ ရှာတာ၊ ရှာလိုက်တာ လေးအသချေဲ့နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ဒီဘက်ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ ဒီတရားကို ဟောနိုင်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်တယ်။ နည်းတဲ့ကာလလား။

အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေရတုန်းဆို ရှာကြံတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိနိုင်စွမ်း မရှိသေးလို့၊ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေကျတော့ ဘယ်လို ရှာရမလဲဆိုတာ သိတာက ဘုရားဟောထားတဲ့ တရားအရ သိတာ၊ ကြားဖူးနားဝရှိလို့ သိတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့မှ မဟုတ်တာ၊ ဘုရားဆီက နည်းယူပြီးတော့ ပြောကြတာလေ၊ ကိုယ်တိုင်တီထွင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ လေယာဉ်ပျံ ပိုက်ဆံပေးပြီး စီးတာလေ၊ အဲဒါတောင် မစီးနိုင်တဲ့သူက အများကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အခု တရားကလည်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

အားထုတ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားဟောထားတဲ့ တရား၊ အဲဒါတောင် မလိုက်နာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးဖြစ်နေတာ။

နောက်တစ်ခုက ကြည့် - ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သေခြင်းသဘော ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သေခြင်း တရား အပေါ်မှာ အပြစ်မြင်တယ်။ အပြစ်မြင်ပြီးတော့ မသေရာနိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်။ ဒါ Noble Quest.

နောက်တစ်ခု ကိုယ်တိုင်က ကိလေသာတွေနဲ့ ပူပန်မှုဖြစ်တတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ အဲဒီ ကိလေသာ ဆိုတဲ့ ပူပန်မှုတွေ လုံးဝကင်းစင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာမယ်။ အဲဒီ ပူပန်မှုတွေအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်ပြီးတော့ ကိလေသာနဲ့ ပူပန်ညစ်နွမ်းမှုဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုး ကင်းကွာတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်လို့ဆိုတယ်။

အားလုံးဟာ ခြုံကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ problem တွေ ပြဿနာတွေကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတာ ပဲ။ အိုခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ နာခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ သေခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။ ပူပန်ဆင်းရဲခြင်း ညစ်နွမ်း

ရခြင်းဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒါတွေမရှိတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်
တဲ့၊ အဲဒါကျမှ Noble Quest “အရိယပရိယေသန”
လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။

အဲဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ နိဗ္ဗာန်ကို မရှာ
သေးသမျှ တို့တစ်တွေ ရှာနေတာဟာ နှစ်သက်စရာ
မကောင်းတဲ့ နိမ့်ကျတဲ့ ရှာဖွေမှုထဲမှာပဲ တဝဲလည်လည်
လုပ်နေကြတယ်၊ မဆုံးနိုင်တဲ့ ရှာဖွေမှုခရီးစဉ်ကြီးထဲမှာ
လျှောက်လှမ်းနေကြတယ်လို့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ။

ပရိယေသနသုတ်

နောက်သုတ္တန်တစ်ခုမှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထား
တာလေး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီသုတ္တန်မှာ ရှာဖွေခြင်း
သုံးရပ်ကို မြတ်စွာဘုရားဟောထားတယ် - ရှာဖွေခြင်း
သုံးရပ်မှာ နံပါတ်(၁)က “ကာမေသနာ” - ကာမဂုဏ်
အာရုံတွေကို ရှာဖွေခြင်း၊ ဒါ ခြံ့ငုံပြောမယ်ဆိုရင် မျက်စိ
မြင်ပြီးတော့ နှစ်သက်စရာအဆင်းတွေ၊ နားက အသံ
ကြားပြီးတော့ နှစ်သက်စရာ အသံတွေ၊ နှာခေါင်းက

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ရှုလို့ရတဲ့ နှစ်သက်စရာအနံ့တွေ၊ လျှာက အရသာခံလို့ ရတဲ့ နှစ်သက်စရာအရသာတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ထိတွေ့ ရတဲ့ နှစ်သက်စရာ အထိအတွေ့တွေ၊ အဲဒါတွေကို ကာမလို့ခေါ်တာ။ Sense of pleasure လို့ချင်စရာ အာရုံတွေ။

ဘယ်သူ ဘာရှာရှာ အားလုံး ဒီအထဲမှာပဲ ရှာနေ တာပဲ၊ နာမည်တွေသာ အမျိုးမျိုးပြောမယ်၊ “မင်း ဘာရှာတာတုန်း”၊ “ကားရှာတယ်” လို့ ပြောချင်ပြော မယ်၊ “အိမ်ရှာတယ်၊ တိုက်ရှာတယ်၊ ပိုက်ဆံရှာတယ်” လို့ ပြောချင်ပြောမယ်၊ ဘာရှာတာတုန်း၊ အဓိက ကတော့ ဟောဒီကာမအာရုံတွေ ရှာနေတာ ဒီလိုပြောရ မယ်။

အဲဒီ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို ရှာဖွေခြင်းဟာ လူ့လောကမှာ မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသာမက ကမ္ဘာမှာ လူသားတွေရှိသမျှ ရှာနေတာ၊ ဘာရှာလဲ၊ ဒါပဲရှာတယ်၊ အားလုံးဟာ ဒါကို ရှာနေတယ်၊ ဒီရှာဖွေမှုဟာ

၃၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာတုန်းဆို ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်ဘူး။

ဒါဖြင့် ဒီရှာဖွေမှုက ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်နိုင် သလဲဆို အဆုံးသတ်တဲ့နည်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ရှာတွေ့ နိုင်တယ်။ ဘယ်မှာ အဆုံးသတ်တုန်းဆို ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် တစ်ခုကို ကျင့်ပြီးတော့ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ် ရလို့ အနာဂါမိ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီကာမအာရုံတွေကို ရှာတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ အပြီးသတ်သွားပြီ။ ဘယ်တော့မှ မရှာ တော့ဘူး။ အနာဂါမိဖြစ်မှ ဒီရှာဖွေခြင်းဟာ ရပ်တယ်တဲ့ သောတာပန်တောင် ရှာတုန်းပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဝိသာခါ (၇) နှစ်သမီးက သောတာပန် ဖြစ်တာပဲ။ (၁၆) နှစ်အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ “ပုဏ္ဏဝဗန” ဆိုတဲ့ သူဌေးသားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ သူလည်း ကောင်းနိုးရာရာတွေ ရှာတာမှ ဝိသာခါ သားသမီးတွေ မွေးဖွားလိုက်တာ။

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

“ဝိသာခါ ဝိသတိ ပုတ္တာ” သားသမီး နှစ်ဆယ်တောင် ရှိတယ်။ ခုခေတ်လိုဆို ရှင်မွေးလွန်းလို့ အခေါ်ခံရမယ်။ အဲဒီလို ရှာခဲ့တာပဲ။ သို့သော် အဲဒီကာမတွေကို ရှာဖွေမှု ဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ကာမရှာဖွေမှုနဲ့ လုပ်ရပ်ချင်း တော့ မတူတတ်ဘူးပေါ့။

ရှာဖွေမှုချင်းတူသော်လည်း နည်းလမ်းစတာ မတူ

သာမန် ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ရှာဖွေမှုဟာ တရားတဲ့နည်းနဲ့လည်း ရှာတယ်။ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ လည်း ရှာတယ်။ ခုနကလို အသိဉာဏ်ရှိသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုလို့ရှိရင် မတရားတဲ့နည်းကို မသုံးတော့ဘူး။ တရားတဲ့ နည်းနဲ့ပဲ ရှာတယ်။ ရှာတော့ ရှာသေးတယ်။ သို့ပေမယ့် အသုံးပြုတဲ့နည်းလမ်းက ကွာသွားပြီပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီဆိုရင် “ကာမေသနာ” ကာမကို ရှာဖွေ တယ် ဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ လုံးဝပြတ်သွားပြီ။ လိုချင်မှုဆိုတဲ့ “တဏှာ”၊ ကာမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ “ကာမရာဂ” ကို လုံးဝ

ဖယ်ရှားပစ်လိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ပြတ်သွားပြီလို့ ပြောတာ။

နောက်တစ်ခု နံပါတ် (၂)က “ဘဝေသနာ” - ဘဝကို ရှာနေတာ၊ ဘဝကို ရှာတယ်ဆိုတာ ခုနက အနာဂါမ်ဖြစ်သွားဦး သူက ဘဝကို ရှာသေးတယ်၊ ဘယ်ဘဝကို ရှာနေတုန်းဆိုတော့ သူ့မှာ ကာမဘုံဆိုတဲ့ အောက်သံယောဇဉ် မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်အပေါ်မှာ သူက သံယောဇဉ် ရှိနေတုန်းဆို ဗြဟ္မာ့ပြည်ဆိုတဲ့ အထက်သံယောဇဉ် သူ့မှာရှိနေသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ သူက ဘဝကို ရှာနေသေးတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဆိုထားနဲ့၊ အားလုံးဟာ ဘဝကို ရှာနေတာချည်းပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ တချို့များ ရှာတယ်လေ။ “ဒီဘဝက မနေရလို့ သေသွားသောအခါ ဒီကုသိုလ်ကောင်းမှု ကြောင့် နောင်ဘဝမှာ” ဆိုပြီးတော့ ဟုတ်လား၊ ရှာတယ်လေ၊ တချို့ ဆုတောင်းထဲမှာ ထည့်တောင် ရှာသေးတယ်၊ သူဌေးတောင် တစ်ယောက်တည်း

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးခေတ်က နာမည်ကြီးတဲ့ စာထဲပေထဲ ပါတဲ့ သူဌေးကြီးတွေ၊ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ “ဇောတိကာ ဇဋ္ဌိလ” အကုန်လုံးပဲ ထည့်လိုက်တာ၊ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အကုန်လုံး ဖြစ်ချင်တာနော်၊ အဲဒီတော့ ဘဝကို ရှာနေကြတာ၊ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ဘဝ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ အဲဒီလို ရှာကြတယ်၊ ဘဝရှာတာ ကြံကြံဖန်ဖန်ရှာကြတာ။

တချို့များ သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ကြီးတုန်း ဆိုလို့ရှိရင် ရှာပုံရှာနည်းက အမျိုးမျိုးပဲနော်၊ ငှက် ဖြစ်ရင်တောင် တစ်ကိုင်းထဲ နားချင်သေးတယ်၊ သူက အဲဒီလောက်ထိအောင် ရှာတာ၊ မျောက်ဖြစ်ရင်လည်း တစ်ကိုင်းတည်းပဲ နေမှာပဲ၊ အဲဒီလို ဘဝကို ရှာမှီးမှုဟာ ဘယ်မှာမှ အဆုံးသတ်တုန်း ဆိုလို့ရှိရင် ရဟန္တာဖြစ်မှပဲ အဆုံးသတ်တယ်၊ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ရှာနေဦး မှာပဲ။

ရှာပုံရှာနည်းချင်းတော့ ကွာသွားပြီ၊ သူတော် ကောင်း ဖြစ်လာလို့ရှိရင် မကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ မရှာ

တော့ဘူး၊ ကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ပဲ ရှာတယ်၊ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် အင်မတန်မှကို တရားတဲ့နည်းသက်သက်နဲ့ပဲ ရှာတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီ ဆိုရင် “ဘဝေသနာ” ဘဝကို ရှာဖွေခြင်းဟာ လုံးဝ အပြီးသတ်သွားတယ်။ ဒါ လောကက လူသားတွေ ရှာနေကြတာ၊ ဒီလိုရှာတယ်။

နောက်တစ်ခုရှာတာ နံပါတ်(၃)က ဘာတုန်း ဆိုတော့ “ဗြဟ္မစရိယေသနာ” - အကျင့်မြတ်ကို ရှာဖွေခြင်းတဲ့၊ ဒါ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သီလ သမာဓိ ပညာ ဆိုတဲ့ သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်တယ်၊ ကျင့်ကြံနေတာကိုပဲ ရှာတယ်လို့ပြောတာ။

ဘုရားသာသနာတော်နဲ့ကြုံလို့ သီလအကျင့် ကျင့်တယ်၊ သမာဓိအကျင့် ကျင့်တယ်၊ မြတ်သော အကျင့်တွေ ကျင့်တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်တယ်၊ ဒါ ဘာရှာတာတုန်း “ဗြဟ္မစရိယေသနာ” မြတ်သော အကျင့်ကို ရှာနေတာ၊ အဲဒါ ဘယ်ကျမှ အဆုံးသတ်

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

တုန်းဆို ရဟန္တာဖြစ်မှပဲ အဆုံးသတ်ရမှာပဲ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်မှပဲ ပြီးဆုံးတယ်။

ဒီရှာဖွေမှု သုံးမျိုးထဲမယ် “ဗြဟ္မစရိယေသနာ” ဆိုတာတော့ တကယ့်မွန်မြတ်တဲ့ရှာဖွေမှုလို့ ပြောရမယ်။ ခုနကပြောတဲ့ Noble Quest ကိုယ်က အိုခြင်းသဘော ရှိတော့ အိုခြင်းကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်။ ကိုယ်က နာခြင်းသဘောရှိတော့ နာခြင်းကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရှာတယ်။ ကိုယ်က သေခြင်းသဘောရှိတော့ သေခြင်း ကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာတယ်။ ကိုယ်က ပူပန်ကြောင့်ကြ ခြင်း သဘောရှိတော့ ပူပန်ကြောင့်ကြမှုမရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန် ကို ရှာတယ်။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းကို ရှာတဲ့ “ဗြဟ္မစရိယေသန” ဟာ အဲဒီအထဲမှာ အကျုံးဝင်တယ် လို့ ဒီလိုပြောရမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာ ဘုရားက ရှာဖွေခြင်းသုံးရပ်ကို ဒီလို ဟောထားတာ ရှိတယ်။

ကောင်းပြီ - ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ရှာသင့်တာနဲ့ မရှာသင့်တာ၊ ရှာနေကြတာတွေ၊ ရှာတာကို အကြောင်း

ပြုပြီး ရလာတာတွေက အိုခြင်းတရားကိုရှာရင် အိုခြင်း
 တရားပဲ ပြန်ရမှာပဲ၊ နာခြင်းသဘောရှိတဲ့အရာကိုရှာရင်
 နာခြင်းသဘော ရှိတာပဲရမယ်၊ သေခြင်းသဘော
 ရှိတာကိုရှာရင် သေခြင်းသဘောရှိတာကိုပဲ ပြန်ရမယ်၊
 ပူပန်ဆင်းရဲရတာတွေ ရှာနေရင် ပူပန်ဆင်းရဲမှုပဲ
 ပြန်ရမယ်၊ ရှာဖွေခြင်းနဲ့ ရရှိခြင်းက ကိုယ်ရှာတာ
 ကိုယ်ရမယ်ပေါ့။ ဒါ ဆိုလိုတာပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ရှာမှ နိဗ္ဗာန်
 ရမယ်ပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှာခြင်း

ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မှတ်သားစရာလေးတစ်ခု၊
 တံကယ့် အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု၊ အားလုံးသိတဲ့
 အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ကဆုန်လပြည့်မှာ ဘုရား
 ဖြစ်တယ်၊ နယုန်လပြည့်မှာ တစ်လပြည့်တယ်၊ ဝါဆို
 လပြည့်ကျတော့ နှစ်လပြည့်တယ်၊ အဲဒီ ဘုရားဖြစ်ပြီး
 နှစ်လပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတယ်၊

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဓမ္မစကြာတရားဟောပြီး နောက် (၅) ရက်ကြာတော့ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ဟောတယ်။

အဲဒီလိုနေပြီး မြတ်စွာဘုရားဟာ ပထမဝါကို ဣသိပတနမှာ ဝါဆိုတယ်၊ အဲဒီ ဣသိပတနမှာ ဝါဆိုလို့ ဝါကျွတ်ပြီးတဲ့အခါ ဘုရားက ခရီးထွက်တယ်၊ ဘယ်ဘက်ကို ပြန်လာသလဲ ဆိုလို့ရှိရင် သူကိုယ်တိုင် (၆) နှစ်ပတ်လုံး သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ဥရုဝေလတောဘက်ကို ပြန်လာတယ်၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတာက ဣသိပတနကို သွားဟောတယ်၊ ဗာရာဏသီကို သွားဟောတယ်၊ ဗာရာဏသီကနေ ဗုဒ္ဓဂယာဘက်ကို မြတ်စွာဘုရား ပြန်လာတယ်၊ ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ တောအုပ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။

အဲဒီတောအုပ်ထဲရောက်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်မှာ နားနေတုန်းအချိန် လူတစ်စုရောက်လာတယ်။ (၃၀)လောက်ရှိတယ်။ အရေးတကြီး၊ အဲဒီလူ(၃၀)ဟာ ရောက်လာပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ဘာမေးတုန်းဆိုတော့ “အရှင်ဘုရား - အမျိုးသမီး

၄၀

ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

တစ်ယောက်သွားတာ မမြင်ဘူးလား” လို့ မေးတယ်။
တောထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သူတို့ လိုက်ရှာ
နေတာ။ “အပီ ဘန္တေ ဘဂဝါ ဧကံ ဣတ္ထိံ ပဿထ”
“အရှင်ဘုရား - အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မတွေ့လိုက်ဖူး
လား”

ဘုရားက သစ်ပင်အောက်ထိုင်နေတာကို ဝင်မေး
တာ။ မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက သူတို့ကို ပြန်မေး
လိုက်တယ်။ “မင်းတို့အမျိုးသမီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“ဘာလုပ်ဖို့ ရှာတာတုန်း”။

သူတို့ပြဿနာက ဘာတုန်းဆိုတော့ သူတို့က
မဟာကောသလမင်းရဲ့ သားတွေ၊ ဘုရင်တွေဆိုတာ
ကလည်း မိဖုရားပေါတယ်ပေါ့။ မိဖုရားပေါတော့
ညီအစ်ကိုတွေက အများကြီး၊ မြန်မာပြည်က မင်းတုန်း
မင်းကြီးတောင် မိဖုရား(၅၀) ရှိတယ်။ သားသမီးက
(၁၀၀)ကျော်တယ်တဲ့။ အဲဒီမဟာကောသလမင်းကြီးက
သားသမီးတွေ အများကြီးထဲမယ် “ပသေနဒီ”

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

တစ်ယောက်ပဲ သူက မင်းမြှောက်တာကိုး၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးက မွေးတဲ့သားပဲ မင်းဖြစ်တာ။

မဟာကောသလမင်းကြီးရဲ့ ကျွန်တဲ့သားတွေဟာ (၃၀)လောက် ရှိတယ်။ ဒါ အကုန်လုံး မဟုတ်လောက်ဘူး။ “ဇေတ” ဆိုတာလည်း သူ့သား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သို့မဟုတ် သူနဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖအေတူမအေကွဲတွေပေါ့။ အဲဒီ လူ(၃၀)၊ သူတို့က အုပ်စုဖွဲ့ပြီး နေတာ။ “ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိယ” လို့ ခေါ်တယ်။ “ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိယ” သူတို့က Association လေး လုပ်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အသင်းအဖွဲ့ လုပ်ထားတယ်၊ သူတို့ စီးပွားရှာကြတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြတယ်၊ တောထဲမှာ သွားကြလာကြတယ်ပေါ့။

ဘုရင်ရဲ့သားတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့အထဲ သူတို့မပါဘူး။ ရာထူးထဲမှာ သူတို့မပါဘဲနဲ့ သူတို့က လွတ်လွတ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းသားသုံးကျိပ်ထဲက (၂၉)ယောက်က အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ အမျိုးသမီး

တွေပါ ပါတယ်၊ တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးမရှိဘူး၊
 အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး၊ အဲဒီလူအတွက် အငှား
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခေါ်လာတယ် ဆိုပါစို့၊ အငှား
 အမျိုးသမီး ခေါ်လာပြီးတော့ တောထဲမှာ သူတို့
 ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး ပျော်သလိုနေကြတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ငှားထားတဲ့ အမျိုးသမီးက
 လက်ဝတ်ရတနာတွေ ယူပြီးတော့ လစ်သွားတယ်။
 အဲဒါ လိုက်ရှာတာ။ ဘုရားနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့
 သူတို့အဲဒီအကြောင်းကို လျှောက်တာပေါ့။ မတွေ့ဘူး
 လားဆိုပြီး လျှောက်တာပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားက ဘာလို့
 ရှာတာတုန်းဆိုတော့ ဒီအကြောင်းပဲ သူတို့ ပြောတယ်။

အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက သူတို့ကို ပြောလိုက်
 တယ်၊ “အေး ငါပြောမယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုထင်လဲ၊
 မင်းတို့အဖို့ ရှာဖွေခြင်းနှစ်ခုကို ငါပြောမယ်၊ မင်းတို့
 အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာရယ်၊
 မင်းတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာတာရယ် - ဒီနှစ်ခု ဘယ်ဟာ
 ကောင်းတုန်း”၊ စဉ်းစားစရာလေးကို ပြောလိုက်တာ၊

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

မြတ်စွာဘုရားက “အမျိုးသမီးကို လိုက်ရှာတာရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာတာရယ်၊ ဒီနှစ်ခုမှာ ဘယ်ဟာ ကောင်းတုန်း” လို့ မေးတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဒါဟာ ရိုးရိုးစကား မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ philosophy ပဲ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာတာနဲ့ အမျိုးသမီးရှာတာ မင်းတို့ ဘယ်ဟာကောင်းတုန်း” ဆိုတော့ -

သူတို့အဖြေက “အရှင်ဘုရား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာတာ ကောင်းပါတယ်။ သူများကိုရှာတာထက် ကိုယ့် ကိုယ်ကို ရှာတာကောင်းပါတယ်” လို့ ဒီလိုဖြေကြတယ်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ ဒီအချက်ကို စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သို့သော်လည်း သူတို့က ဒါ ရိုးရိုးမေးတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့စကား။ “အမျိုးသမီးရှာတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှာတာ”။

လောကလူတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ တွေ့နေ တာ၊ ရှာစရာ မလိုဘူးလို့ ထင်နေတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ ပျောက်နေတာက ကိုယ်ပဲ။ ကိုယ် ပျောက်နေလို့ ကိုယ့်

၄၄ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ကိုယ်ကို ရှာမှမတွေ့တာလေ၊ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုမေးလိုက်တာ။

မေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ စဉ်းစားမိသွားတယ်။ စဉ်းစားမိတော့ “အရှင်ဘုရား” တဲ့၊ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှာတာ အမြတ်ဆုံးပါ” တဲ့။

သတိထားပွယ်

အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားသုံးတဲ့ စကားလုံးက “ယံဝေါ အတ္တနံ ဂဝေသေယျာထ”။ အဲဒီနေရာမှာ အနောက်တိုင်းက ဘာသာပြန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက “မိမိကိုယ်ကို” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မသုံးဘဲနဲ့ သူတို့က ဘာသွားသုံးတုန်းဆို အမျိုးသမီးကို ရှာတာနဲ့ “အတ္တ” ကို ရှာတာ ဘယ်ဟာမြတ်သလဲဆိုပြီးတော့ သူတို့ ဆိုလိုချင်တဲ့ “အတ္တဝါဒ” ကို ဆွဲယူပြီးတော့ ဘာသာပြန်တယ်။

ကြည့် - မြတ်စွာဘုရားဟာ “အနတ္တသမား” မဟုတ်ဘူး၊ “အတ္တသမား” ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုပြောတယ်။ ဘာသာပြန်ပြီးတော့ ဘုရားက “အတ္တ” ကို ရှာခိုင်းတယ်

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဆိုပြီးတော့ လုပ်တယ်၊ ဒါကတော့ မဟုတ်မဟပ် ပြောတဲ့ စကားပါ။ ဒါလည်း သတိထားစရာပေါ့နော်၊ စကားလုံးတူတိုင်း အဓိပ္ပာယ်တူတာမှ မဟုတ်တာ။

မြတ်စွာဘုရား အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဟောလာ တာပဲ၊ ဘယ်မှာ “အတ္တ” ကို ရှာခိုင်းပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ရှာခိုင်းတာပါ။ ဒါက philosophy နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားလုံးတစ်ခုပဲလေ။

“အေး မင်းတို့ အမျိုးသမီးရှာမှာလား၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ရှာမှာလား” ဆိုတော့ သူတို့တွေက သဘော ပေါက်သွားတယ်၊ သဘောပေါက်သွားလို့ “တပည့် တော်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှာတာ ပိုမြတ်ပါတယ်ဘုရား” ဆိုတော့ “အေး အဲဒါဆိုရင် ထိုင်ကြ၊ ငါ တရားဟော မယ်” ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောတယ်။

အနုပုဗ္ဗိကထာ

“အနုပုဗ္ဗိကထာ” ဆိုတဲ့ ဒါနအကြောင်း ဟော တယ်၊ ဒါနအကြောင်းပြီးတော့ သီလအကြောင်း ဟော

တယ်၊ သီလအကြောင်း ပြီးတဲ့အခါမှာ နတ်ပြည်ရဲ့ အကြောင်းကို ဟောတယ်။ အဲဒီနောက် ကာမဂုဏ် အာရုံတွေက ထွက်မြောက်တဲ့ နေက္ခမ္မတရား၊ စွာန် မင်္ဂုလ်တရားတို့ရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဟောပြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဖြစ်စဉ် လေးတစ်ခုကို ဟောတာ။

ကြည့်လေ - ဒါနကထာ ဒါနအကြောင်း ဟောတယ်ဆိုရင် ဒါနလုပ်လို့ရှိရင် ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ချမ်းသာတယ်။ လိုလေသေးမရှိအောင် စည်းစိမ်တွေ ပြည့်စုံနိုင်တယ်လို့ ဒါနအကြောင်း ဟောတယ်။ အေး ဒါနတွေရှိလို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာပြည့်စုံပေမယ့် မလုံလောက် သေးဘူး။ ပိုက်ဆံတွေတော့ ချမ်းသာပါရဲ့ လူက မကျန်းမာဘူးဆို ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သီလလေးလည်း လုံခြုံဖို့ကောင်းတယ်။ သီလလုံခြုံလို့ ရှိရင် နတ်ပြည်ဆိုတာ အလွယ်လေးပဲ ဆိုပြီးတော့ သီလကထာကို ဟောတယ်။ နတ်ပြည်ဆိုတာ ဘယ် လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ပြောပြတယ်။

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ပြီးတဲ့အခါ ဒါတွေအားလုံးက အလကားတွေပါ။ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ကာမဂုဏ်အာရုံ တွေဟာ အိပ်မက်တွေပဲ၊ အချိန်မတန်ခင် မနိုးခင် လေးပဲ ကောင်းတာ၊ နိုးသွားရင် အကုန်သွားရော၊ မရှိတော့ဘူး၊ လူတိုင်း လူတိုင်း အိပ်မက်မက်ဖူးတာပဲ လေ၊ အကောင်းမက်နေတဲ့သူက နိုးမှာ ကြောက်နေ တယ်၊ နိုးသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒီ တော့ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တွေပဲ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံ ဆိုတာ အိပ်မက်လိုပဲ၊ အင်မတန် တိုတောင်းတယ်လို့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေရဲ့အပြစ်ကို ဟောပြုပြီး နောက်ဆုံး အဲဒါတွေကို ပယ်နိုင်မှ ထာဝရငြိမ်းချမ်းတဲ့ ချမ်းသာ သုခကို ရနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ဒီဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခုကို မြတ်စွာဘုရားက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဟောသွားတယ်။

သူတို့စိတ်ကလေးတွေက အားတက်သရော ဖြစ်လာတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားအပေါ်မှာ စိတ်တွေ တက်ကြွလာတယ်၊ အညစ်အကြေးတွေ

ကင်းလာတယ်။ နာခံနိုင်တဲ့အနေအထားတွေ ရှိလာ
တယ်။

ဘာနဲ့ ဥပမာတူတုန်းဆို အဝတ်ကလေးတစ်ခု
အရောင်ဆိုးတော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အညစ်အကြေးတွေ
ကင်းအောင် အရင်ဖွပ်လိုက်တယ်။ ဖွပ်ပြီးတော့မှ ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့အရောင်ကိုဆိုးရင် တောက်ပတဲ့အရောင်
ရတယ်။ မည်းညစ်နေတဲ့ အဝတ်တစ်ခုကို အညစ်
အကြေးကို မရှင်းဘဲနဲ့ ကောက်ပြီးတော့ ဆိုးလိုက်မယ်
ဆိုလို့ရှိရင် ဒီအဝတ်က ရလာတဲ့ အရောင်ကလည်း
ဖြူစင်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တောက်ပမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလိုပဲ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်လေးတွေ ဖြူစင်သွား
အောင် မြတ်စွာဘုရားက မှတ်လွယ်တဲ့ တရားတွေ
အရင်ဟောပြီး စိတ်ကို ဖြူစင်အောင် လေ့ကျင့်ပေး
လိုက်ပြီးတဲ့အခါ သူတို့စိတ်တွေ ကြံ့ခိုင်လာပြီဆိုတော့မှ
သစ္စာလေးပါး အမြင့်တရားကို ဟောလိုက်တယ်။

“ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ မဂ္ဂ၊ နိရောဓ” ဆိုတာကို
ဟောလိုက်တဲ့အခါ ဘွားကနဲ သူတို့အသိဉာဏ်တွေ၊

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဓမ္မစက္ခုတွေ၊ တရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မျက်စိတွေ ရရှိသွားပြီး တရားကို မြင်လာကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကြတယ်။ “တပည့်တော်တို့ သင်္ကန်းဝတ်ပါရစေ ဘုရား”၊ ဟိုအမျိုးသမီးရှာတဲ့ကိစ္စ မေ့သွားပြီနော်။ “ကာမေသနာ” ဆိုတာကို ရပ်လိုက်ပြီ၊ ရပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ “ဗြဟ္မစရိယေသန” ဆိုတဲ့ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်မယ်လို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းဆိုကြလို့ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းခံပေးလိုက်တယ်။

ရဟန်းဖြစ်တော့လည်း သူတို့ညီအစ်ကို(၃၀)ဟာ အတူတူနေကြတယ်။ ဘယ်သွားနေတုန်းဆို ပါဝါပြည်ကို သွားနေကြတယ်။ သူတို့ကို နောက်ပိုင်းကျတော့ “ပါဝေယျက” ရဟန်း(၃၀)လို့ ခေါ်တယ်။ “ကထိန်” ဆိုတာ သူတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး ခွင့်ပြုပေးတာနော်။

နောက်ဆုံး သူတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ဘယ်မှာ ထပ်တွေ့တုန်းဆိုတော့ အဲဒီပါဝေယျကရဟန်းတွေဟာ ပါဝါပြည်ကနေ မြတ်စွာဘုရားဆီ လာကြတယ်။ သူတို့ သာဝတ္ထိပြည် မြတ်စွာဘုရားဆီလာတဲ့အခါမှ ကထိန်နဲ့

ပတ်သက်ပြီးတော့ သူတို့ကို ခွင့်ပြုတယ်။ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက အနမတဂ္ဂသုတ် ကိုဟောပေးတယ်။

“အနမတဂ္ဂ”ဆိုတာ သံသရာဟာ အလွန်ရှည်တယ်ပေါ့။ မသိနိုင်တဲ့အစရှိတယ်။ အဲဒီလောက်ရှည်နေတဲ့ သံသရာထဲမှာ ဒုက္ခတွေဆိုတာ ခံစားခဲ့ဖူးပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ သံသရာကြီးကနေ ငြီးငွေ့ဖို့ ကောင်းလှပြီဆိုတဲ့ “အနမတဂ္ဂ” ဆိုတဲ့ ဒေသနာကို သူတို့ကို ဟောတာ၊ သူတို့ရဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်စွမ်းအားတွေကို တိုးမြှင့်ပေးဖို့ ဘုရားကဟောတာ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ မှိတ်ပြီးတော့ ဒါတွေပဲ ရှုတာချည်းလုပ်နေလို့ မရဘူး။ စိတ်ကို ပြင်ပေးရသေးတယ်။ သံသရာက ငြီးငွေ့တဲ့စိတ်တွေကို အများကြီးလုပ်ပေးရတယ်။ တွန်းပေးရတယ်။ ဆင်ခြင်ရတယ်။ သုံးသပ်ရတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ တရားထိုင် ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစား၊ သမာဓိလေး နည်းနည်းပါးပါး ရလာတဲ့အခါ အဟုတ်ကြီးထင်၊ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဘာတွေ

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဝင်လာတုန်းဆို မာန်မာနတွေ ဝင်လာတယ်။ “ငါက တရားသိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေ တရားမသိဘူး” လို့ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူး ဆင်ခြင်ပေးရတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်လာ အောင် တရားဆိုတာ အလွတ်လည်း ဆင်ခြင်ပေးရ တယ်။

ကြည့်လေ အနမတဂ္ဂသုတ် ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ ဝိပဿနာစွမ်းအားတွေ ရင့်သန်လာအောင် ဆင်ခြင် ပေးတာ။ “သံသရာဆိုတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီလောက်ကြာတဲ့ သံသရာကြီးတို့ ငြီးငွေ့ထိုက်ပြီ”။ ဘုရားက ဟောတယ်။ သူတို့ကို “မင်းတို့မှာ သံသရာကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်၊ ဒီပြင်ဟာ မကြည့်နဲ့ ခေါင်းအဖြတ်ခံရလို့ သေရတဲ့ ဘဝတွေကိုပဲကြည့်- ဇော်ပြတ်လို့ခန္ဓာကိုယ်က ထွက် လာတဲ့ သွေးတွေဟာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထက် များသေး တယ်”တဲ့။ “တစ်ဘဝတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဇော်ပြတ်ပြီးတော့ သေခဲ့ရလို့ ထွက်ခဲ့ရတဲ့ သွေးတွေဟာ ပင်လယ်ထဲက ရေထက် များတယ် ဆိုတာကို မင်းတို့ တွေးကြည့်

၅၂ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

ဆင်ခြင်ကြည့်”တဲ့၊ ရဟန်းတွေကို မေးတယ်၊ “ဘယ် ဟာက များမယ်ထင်တုန်း” လို့၊ “အရှင်ဘုရား” တဲ့၊ “အရှင်ဘုရား ဟောတဲ့တရားတွေကို တပည့်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သံသရာဆိုတာ အလွန်ကြာ နေပြီဖြစ်တော့ ဇက်ပြတ်လို့ သေတဲ့ဘဝတွေက ထွက် လာတဲ့ သွေးတွေကို အကယ်၍ စုဆောင်းထားမယ် ဆိုရင် ပင်လယ်ရေထက် များပါသေးတယ်” လို့ ဒီလို ပြောတယ်၊ ဒီလိုဝန်ခံကြတယ်။

ဒါ သူတို့နဲ့တင် ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ တစ်တွေနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်နော်၊ သံသရာဆိုတာ ကြာလှပြီ၊ ကြာလှသည့်အတွက်ကြောင့် ဒီပြင်နည်းနဲ့ သေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဇက်အဖြတ်ခံရလို့ သေဆုံးခြင်း ကြောင့် ထွက်လာတဲ့သွေးတွေဟာ ပင်လယ်ထက်မက များနေတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းပြတယ်၊ အေး နွားဖြစ်တုန်းက ဇက်ကို အလှီးခံရလို့ထွက်တဲ့သွေးတွေ ပင်လယ်ထဲရေထက်များတယ်၊ ဆိတ်ဖြစ်တုန်းက လည် လှီးခံခဲ့ရတဲ့သွေးတွေ၊ သိုးဖြစ်တုန်းက လည်လှီးခံခဲ့ရတဲ့

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

သွေးတွေ၊ ကြက်ဖြစ်တုန်းက လည်လှီးသတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရတဲ့သွေးတွေ၊ ဝက်ဖြစ်တုန်းက လည်လှီးခံ သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရတဲ့သွေးတွေ၊ အဲဒီသွေးတွေဟာ သမုဒ္ဒရာကြီး တစ်ခုထဲက ရေထက်တောင် များသေးတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သံသရာဆိုတာ ငြီးငွေ့သင့်ပြီလို့ - အနမတဂ္ဂဒေသနာ မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဟောလိုက်တယ်။

ဟောလိုက်ပြီး “အလ မေဝ နိဗ္ဗိန္ဒိတုံ အလံ ဝိရဇ္ဇတုံ” သင်္ခါရတွေပေါ်မှာ ငြီးငွေ့ဖို့၊ တပ်မက်ခြင်း ကင်းဖို့၊ နောက်ဆုံးမှာ ဒီသင်္ခါရတွေက လွတ်အောင် လုပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ သူတို့ရဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရင့်သန်လာအောင် စဉ်းစားခိုင်းတာ။

အဲဒီလို စဉ်းစားခိုင်းတဲ့ အနမတဂ္ဂဒေသနာကို နာရင်းနာရင်းနဲ့ လက်တွေ့လည်း သူတို့စဉ်းစားတယ်၊ ဘုရားက စဉ်းစားခိုင်းတဲ့အချိန်မှာ သူတို့စဉ်းစားတာပဲ၊ တရားနာရင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်တယ်၊ “ဟုတ်တယ်၊ ဒုက္ခတွေခံခဲ့ရတာ များလှပြီ၊ ဘဝပေါင်းက မရေမတွက်

နိုင်အောင်ဆိုတော့ ဒီဒုက္ခတွေကလည်း မရေမတွက်နိုင်ဘူး၊ တို့တစ်တွေ ငြီးငွေ့သင့်ပြီ” ဆိုတာကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်စွမ်းအားတွေ အရှိန်တက်လာပြီး နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ဟာ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရောက်ရှိလို့ သွားကြတယ်။

ဒီသုတ္တန်လည်းဆုံးရော အဲဒီ ပါဝေယျက ရဟန်းတွေ (ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ညီနောင်သုံးကျိပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာတာ မြတ်ပါတယ်လို့ အမြင်မှန်ရလာတဲ့အချိန်ကစပြီး ရှာလိုက်တာ အနမတဂ္ဂသုတ္တန်ကို ကြားနာပြီးတဲ့အဆုံးမှာ) အားလုံး ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ရှာဖွေခြင်းအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးသွားတယ်။

သူတို့ရလိုက်တာ ဘာလဲဆိုရင် - တဏှာတွေ အားလုံးကို ကုန်ဆုံးသွားစေတဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေအားလုံးကို အပြီးသတ်စေတဲ့၊ ရှာဖွေမှုအားလုံးကို အပြီးသတ်သွားစေတဲ့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုတာကို ရလိုက်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရလိုက်တယ်။

ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

ဒါကြောင့်မို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဘာတွေ့ရှာနေလို့ ဘာတွေ့ရကြမလဲ၊ ဘာတွေ့ ရှာရမလဲဆိုတာ မြတ်စွာ ဘုရား ဟောတဲ့ တရားလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကြည့်မယ် ဆိုရင် “တို့ရှာနေတာတွေဟာ Ignoble Quest မမြင့်မြတ်တာတွေ ရှာနေတယ်၊ ဒါတွေပဲ တစ်သက်လုံး ရှာနေလို့ရှိရင်တော့ သံသရာကြီးထဲက လွတ်မှာမဟုတ် ဘူး၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ရှာဖွေခြင်းမျိုးနဲ့ တို့တစ်တွေ ရှာမှ ဖြစ်မယ်” လို့ အသိတရား ရရှိပြီးတော့ Noble Quest ဆိုတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ရှာဖွေမှုကိုသာ ရှာဖွေပြီး နောက်ဆုံး အိုခြင်းကင်းရာ နာခြင်းကင်းရာ သေခြင်းကင်းရာ ပူပန်မှုအားလုံး ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိကြ မှာလို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ နားလည်ကြပြီး ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဓမ္မမိတ်တွေများသို့

ပါပောက္ခရူပဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ဟောကြားအပ်သော တရားများကို အသံမှ စာအဖြစ် စေတနာရှင်များကနေကူးကာ စာများကို ဆရာတော်ကြီးထံ ပေးပြုကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အချိန်ရသမျှ ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ပေးသော စာများကို ကုသိုလ်ရှင်များလှူဒါန်းထားသော ဓမ္မစာပေရန်ပုံငွေများ အသုံးပြုလျက် စာအုပ်ငယ်များ စိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

တရားစာအုပ်များကို တစ်ဆင့် ဓမ္မဒါနပြုလုပ် ဖြန့်ဝေလှူဒါန်းလိုပါက ဖော်ပြပါ ဌာနများသို့ ဆက်သွယ်မှာကြားနိုင်ပါသည်။

ရရှိနိုင်စေသာ ဌာနများ

- ၁။ အောင်ဇမ္ဗူ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၅၂)၊ (၂၂)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၄၁၉၃၊ ၀၉၅၁-၄၆၀၉၅
- ၂။ ဦးဘဖိုး+ဒေါ်အုန်းကြည် ပရဆေးဆိုင်
အမှတ်(၄၆၇၊ ၄၆၈)၊ သိမ်ကြီးဈေး(ဒီ)ရုံ၊ မြေအောက်ထပ်။
ဖုန်း ၀၁-၂၄၀၆၀၀(လိုင်းခွဲ) ၄၁၇၄
- ၃။ ဓမ္မဗျူဟာ သာသနမာမကအဖွဲ့
လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာဓမ္မစာပေသင်တန်းကျောင်း
ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း ၀၁-၃၈၀၈၈၀
- ၄။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မာတက္ကသိုလ်
ကမ္ဘာအေးစေတီဝင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း ၀၁-၆၅၅၇၅၆၊ ၀၁-၆၅၁၇၆၉

အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ၏ ထုတ်ဝေပြီး ဓမ္မစာအုပ်များ

- အဘိဓမ္မာ မြတ်ဓေသနာ(ပ+စ တွဲ)
- နိယျာနိကာသနာနှင့် မြတ်ဓေသနာများ
- ၁။ နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီး ဖွင့်တော်မူပါ
- ၂။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၃။ ဘဝအသွင်ကို ဓမ္မအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း
- ၄။ ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမည့်လမ်း
- ၅။ သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နေသဘောထား
- ၆။ ဘဝအရေး စိတ်အေးရလေအောင်
- ၇။ ဓမ္မကြေးမုံ
- ၈။ တောင်ပိုထဲက ရတနာ
- ၉။ မြတ်သောဥစ္စာ စုဆောင်းပါ
- ၁၀။ သမထနှင့် ဝိပဿနာ
- ၁၁။ ရောဂါကုစား စိတ်စွမ်းအား
- ၁၂။ ရှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
- ၁၃။ စိတ်ကောင်းဆွေကောင်း
- ၁၄။ မေတ္တာနှလုံး အစဉ်သုံး
- ၁၅။ လှူဖြစ်ကိုးနပ်ပါစေ
- ၁၆။ မေတ္တသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၁၇။ ဘဝဆည်းဆာ ကရုဏာ
- ၁၈။ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်
- ၁၉။ ဓမ္မမှတ်ကျောက်

- ၂၀။ ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိနေမည်
- ၂၁။ နှစ်ဦးကာလ ဓမ္မလက်ဆောင်
- ၂၂။ မြတ်ဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ယနေ့ကမ္ဘာ
- ၂၃။ ယနေ့လူသားများရဲ့ မနက်ဖြန်ကမ္ဘာ
- ၂၄။ မင်္ဂလာသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၂၅။ သာရဏီယတရား
- ၂၆။ ရသတထာ
- ၂၇။ ဓမ္မဗျူဟာသင်တန်းသားများ၏ မေးခွန်းများကိုဖြေဆိုခြင်း
- ၂၈။ သေချာသောလမ်းမှ လျှောက်လှမ်းပါ
- ၂၉။ မဟာဒါန
- ၃၀။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်များ
- ၃၁။ ဖြစ်နိုင်တာနှင့် မဖြစ်နိုင်တာ
- ၃၂။ အရှင်အာနန္ဒ၏ ဝိပဿနာ
- ၃၃။ န စ သော၊ န စ အညော
- ၃၄။ လူတိုင်းကျင့်ရန် သတိပဋ္ဌာန်
- ၃၅။ စိတ်၏အတွေးများ
- ၃၆။ ဥပါဒါနပစ္စယာဘဝေါ
- ၃၇။ သတိမက္ခာ အသိပညာဖြင့် နေထိုင်ခြင်း
- ၃၈။ အတ္တာဟိအတ္တနောနာထော
- ၃၉။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၄၀။ ဟောသူ နာသူ စိတ်ထားဖြူ
- ၄၁။ ၁၂-နှစ်ကြာ အဖြေရှာခဲ့ရသော မေးခွန်းများ
- ၄၂။ လွတ်မြောက်တဲ့စိတ်

- ၄၃။ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် သတိဆောင်
- ၄၄။ ခန္ဓသုတ်အနှစ်ချုပ်(အန္တရာယ်ကာကွယ်ခြင်း)
- ၄၅။ တရားသီလျက် အကျင့်ခက်
- ၄၆။ ဣန္ဒြိယဘာဝနာ မြတ်ဒေသနာ
- ၄၇။ သံသရာခရီးသွား အမှားမလုပ်မိစေနှင့်
- ၄၈။ ဟိုဘက်ကမ်းက ငြိမ်းချမ်းတယ်
- ၄၉။ ရတနသုတ်အနှစ်ချုပ်
- ၅၀။ လောကဓံမှန်တိုင်းများနှင့် ကြံ့ခိုင်သည့်စိတ်ထား
- ၅၁။ ဘုရားသော်မှပေးဆပ်ရသည့် ကံကြမ္မာဝင့်ကြွေးများ
- ၅၂။ အထင်မှား အမြင်မှား
- ၅၃။ ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၅၄။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၏ နိဂုံး
- ၅၅။ နန္ဒီ ဒုက္ခဿ မူလံ
- ၅၆။ စိတ်၏အညစ်အကြေးများကို ဖယ်ရှားခြင်း
- ၅၇။ အားပေးစကား
- ၅၈။ ပုဗ္ဗဏှသုတ် အနှစ်ချုပ်
- ၅၉။ ဘောသဇ္ဇဂုရု
- ၆၀။ နိဗ္ဗာန်သို့ ဦးတည်သွားနေသူ
- ၆၁။ ဘဝ၏ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ
- ၆၂။ ကုသိုလ်ဖြစ်ပွား နှလုံးသွင်းတရား
- ၆၃။ နိုင်သူနှင့်ရှုံးသူ
- ၆၄။ အကာကိုပစ်၍ အနှစ်ကိုရှာ

၆၅။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင်ကျင့်ဆောင်ခြင်း

၆၆။ တရားထူးရနိုင်သူ

၆၇။ ကျေးဇူးသိခြင်း

၆၈။ ဘာသာတရားလိုက်နာကျင့်သုံးခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်

၆၉။ ကာလာမသုတ် အနှစ်ချုပ်

၇၀။ ခုခံစွမ်းအား

၇၁။ အလေးထား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင် ကောင်းအောင်ပြင်

၇၂။ အခွင့်ကောင်းကို ရအောင်ယူ

၇၃။ ရှာဖွေခြင်းနှင့် ရရှိခြင်း

2

3

4

5

6

